

Podzimní sezóna nebyla pro fotbalisty úspěšná

Žáci 9. místo
4 body, skóre 11:52

Muži 12. místo
15 bodů, skóre 17:25

Výsledky jasně dokumentují právě uplynulou polovinu soutěže 2008-2009. Když pomíneme fakt, že u žáků není kladen důraz na postavení v tabulce, nýbrž na kvalitní práci s hráči tohoto věku, nelze ani v tomto případě vyjádřit spokojenost.

Hlavně spolupráce s rodiči v jejich důslednosti na dohlížení plnění povinností jejich dětí, vůči spoluhráčům a fotbalovému klubu, není na dobré úrovni.

ŽÁCI V TABULCE obsadili 9. místo, první mužstvo skočilo dokonce na 12. místě. V jarní soutěži bude proto bojovat takřkajíc o přežití. Tedy udržení se v okresním přeboru. Pro fotbal v Uhřích nic moc.

Výsledky a umístění mužstva dospělých v okresní přeboru (OP), nenaplnila očekávání, s nimiž Sportovní klub (SK) do soutěže vstoupil. Přes značnou vyrovnanost většiny mužstev, se Uhřice dostaly do situace, která je do jarní části soutěže řadí mezi mužstva, jež budou bojovat o záchranu.

Za příčiny neutěšené situace lze označit četná zranění (Michal Auf, Zdeněk Vlach), nedisciplinovanost (Lukáš Uříčář), ale především špatná trénovanost. Pokud se např. na tréninku objeví více než šest hráčů, rovná se to jakémusi zázraku. Výsledkem takového

přístupu, je současné postavení v tabulce OP.

ZDENĚK MALEŇÁK

S tímto přístupem se vedení Sportovního klubu nemíní smířit; v žádném případě pak nehodlá rezignovat. Už v tomto období se pracuje na zkvalitnění a zajištění mužstva pro jarní mistrovská utkání; z některých negativních jevů vzešlo poučení. Chceme změnit stav, a to i přestože postavení SK Uhřice v tabulce i finanční situace, není dobrá. Především s hráči, kteří nemají o uhřický fotbal zájem, se rozloučíme!

Přes tyto pesimistické myšlenky, SK věří, že mužstvo i hráče připraví tak, aby okresní přebor byl pro Uhřice

PŘEDEVŠÍM V POSLEDNÍCH zápasech podzimního kola soutěže, první mužstvo prohrávalo. Za příčiny vedení SK označilo nízkou účast na trénincích, nedisciplinovanost hráčů a také četná zranění. Přesto ani při těchto zápasech nebyla nouze o vypjaté okamžiky před brankou.

Letošní Martinské hody se opět vydařily

Martinské hody, konané letos 15. 16. a ještě i 17. listopadu, se vydařily. Oproti loňským jim přálo počasí; v sobotu při stavění máje i obchůzce po vesnici, dokonce svítilo slunce. Neděle byla pod mrakem, ale nepršelo.

Už v pátek 14. listopadu byla přivezena vzrostlá 27 metrů vysoká máj. Další den, v sobotu, byla postavena. Odpolední obchůzka po obci byla zdařilá, neboť muzikantům z kapely Galánka, stárkům, sklepníkům i jejich doprovodu svítilo slunce. Studené, ale svítilo. Také

sobotní a nedělní veselice byla na dobré úrovni. Průvod do kostela se vydařil; účastí nejmenších potvrdil, že tradice a kroje v Uhřích mají takřkajíc pevné kořeny. Tím i dobrou perspektivu. Patrně nezaujmou. Ostatně Martinské hody se slavily už za kronikáře Martina

Jandla (1826-1897). V pamětní knize Uhřic popsal jejich průběh. Odbývaly se prý v hospodě U zlatého hroznu, trvaly skoro týden. Letošní pořádal Sbor dobrovolných hasičů.

(red)

POČASÍ LETOS HODOVNÍKŮM, a tím i obyvatelům Uhřic, celkem přálo. Obzvláště v sobotu 15. listopadu se den vydařil; svítilo dokonce slunce. V neděli si krojovali zatančili pod májí. Byla přivezena už v pátek, v sobotu ji parta chlapů postavila.

HODOVÁ VESELICE se tradičně konala v kulturním domě. Bylo při ní veselo, protože hody jsou jen jednou do roka. A navíc, v pondělí 17. listopadu byl státní svátek. Takže odpadli starosti s ranním vstáváním. Foto na straně: LUKÁŠ TESAŘÍK

Zpravodaj Uhřic • Vydává Zastupitelstvo obce Uhřice • Řídí redakční rada, předseda Zdeněk Knesl • Redaktor: dr. Oldřich Bílovský • Povoleno Ministerstvem kultury ČR dne 4. 4. 2003, pod evidenčním číslem MK ČR E 14400 • Inzerce přijímá: Obecní úřad PSČ 696 34 Uhřice, tel. 518 631 630
Tisk: Obec Uhřice • Sazba: František Majer - http://fm.ic.cz, tel. 608 406 680

www.uhrice.cz ■ e-mail: starosta@uhrice.cz

Zpravodaj Uhřic

Pečeť obce z roku 1764

Vydává zastupitelstvo obce ■ číslo 4 ■ ročník VI. ■ vyšlo 20. 12. 2008

Divadelník Mokřý
strana 3

Soutěž hasičů
strana 4

Výročí cihelny
strana 7

Nález v kostele
příloha

Starosta Knesl: V Novém roce přeji občanům hodně zdraví, pohodu v osobním životě a úspěchy v práci.

V obci byly plány pro tento rok splněny

Podél komunikací se v Uhřích večer rozsvítila vánoční výzdoba. V pátek 12. prosince u školy zazářil vánoční strom. Rok pomalu končí... Je to čas bilancování

i dalších plánů. V soukromém životě, ve státě i v obci. O tom, co se podařilo, kam se jeví nutné napřít síly, co je nezbytné v sídle vybudovat a změnit, jsme hovořili

se starostou Uhřic Zdeňkem Kneslem.

▲ Jak hodnotíš tento rok?

Před tím než se k tomu vyjádřím, bych chtěl všem obyvatelům přát hezké svátky a rodinnou pohodu. V novém roce pak zdraví, štěstí, ...pokračování na str. 2

NA MARTINSKÉ HODY se děvčata a chlapci vyšňořili. Na snímku jsou hlavně příslušnice něžného pohlaví při průvodu z nedělní mše svaté. Foto: Šárka Vlachová

(mp)

Na setkání seniorů upoutali Muži a Tetky z Kyjova

Na setkání seniorů, konaném v sobotu 6. prosince v kulturním domě v Uhřích, největší ovace v programu sklídili Muži z Boršova (bývalá samostatná obec, v současnosti část Kyjova) a skupina Tetky z Kyjova. Oba pěvecké soubory zaujaly bezprostředním vystoupením a repertoárem méně známých lidových písní. Na pódiu se též círovalo; už starší páni v typických slováckých krojích, obdivuhodně zvládali taneční figury např. při verbuňku. Zazněly ale též známé

písně - např. Včera u studánky, Skleničko ty skleněná nebo Před muzikou verbuň chasa stojí. Nejvíce ale zaujaly škádlivé, kdy ženy takřkajíc popichovaly muže a ti jim odpovídali stejně. Po přestávce pak obě skupiny zpívaly vánoční koledy a písně. Podvečer tak získal sváteční podobu. Konal se koneckonců vadventu.

Milé bylo též vystoupení nejmenších zvládali taneční figury např. při verbuňku. Zazněly ale též známé

ní dětí ze základní školy. Předvedly netradiční Betlém. Všechna zvířata chtěla přitom hlídat Ježíška; scény uváděl a výkony herců hodnotil anděl. Na každém něco našel: Vrabci byli hluchí, sova přemoudřelá a liška příliš chytrá.

Součástí programu byl též film o dění v obci v tomto roce. Dominovala v něm největší investice v historii sídla, tedy aquapark. Dále pak např. pozoruhodná činnost mladých hasičů, Den koní, babské

i martinské hody. Filmová kronika má tradičně při setkání seniorů premiéru. Součástí podvečera bylo též vystoupení starosty Zdeňka Knesla a občerstvení. Domů si od Mikuláše, na jehož svátek se shromáždění konalo, senioři odnesli dárkový balíček. O dříve narozené spoluobčany bylo po všech stránkách postaráno. Např. na besedu je odvezl a zpět přivezl zvláštní autobus.

(r)

...pokračování ze str. 1

úspěchy v práci a v osobním životě. V obci bych přitom rád, aby se práce dařila nejméně tak, jako do současnosti. Tím odpovídám i na položenou otázku: V tomto roce byla v sídle splněna všechna předsevzetí. Tedy plány. Takže, uplynulý rok byl pro Uhřice dobrý.

▲ Máš zřejmě na mysli též největší investici v historii vesnice. Tedy koupaliště. Přišlo na 39 miliónů korun. Nezůstaly v tomto směru nějaké pohledávky nebo dluhy?

Ne, to v žádném případě. Investice to byla ale značná. K ní je nutno přičíst demolice, projekty, prodloužení komunikace i kanalizace, parkoviště; vše zhruba za 3,5 miliónu korun. Rád bych znovu zdůraznil: Je to vklad pro budoucnost. Pro mladé i pro další generace. Aquapark, ať chceme či ne, je lákadlem. Pro návštěvníky i možné další obyvatele vesnice. A to je asi to, co každá obec potřebuje. Důležité je, aby byla atraktivní pro mladé rodiny. A většinu přítažlivých věcí Uhřice mají. Skoro nedotčenou a nádhernou přírodu. Nebývalé možnosti rekreace, sportovního i dalšího využití. Dále slušnou vybavenost: Bezprašné cesty, chodníky i poměrně malou vzdálenost od měst.

▲ Po zavedení tzv. integrovaného dopravního systému (IDS), se ale dojíždění autobusy za prací, k lékaři nebo za zábavou, výrazně zhoršilo. Byly v tomto směru ze strany obce udělány kroky knápravě?

Byly. Ale, a to musím dodat: Obec měla a má možnost pouze vznést k jízdním řádům připomínky. To se stalo. Upozornili jsme na to, že např. není spojení z vesnice na většinu linek do Brna. Lidé musejí chodit pěšky na Silničnou, podobně jako v takřkajíc dřevních časech autobusové dopravy. Vyjmenovány byly i další nevyhovující spoje. Konkrétní výhrady byly podstoupeny písemně. Odezva byla asi taková: Vzhledem k návaznosti linek, nelze většinu záležitostí zatím řešit.

▲ To je přehlížení názorů lidí; dokonce bych to označil za aroganci. Kvůli občanům, pro jejich kvalitnější a rychlejší cestování, byl údajně IDS zaveden. Od toho se všechno ostatní odvíjí. Vidíš v tomto směru řešení?

V nejbližším časovém horizontu asi ne. Podle mne totiž tvůrce jízdních řádů doslova rozmetal síť spojů, která se postupně tvořila půl století. Od zeleného stolu pak byly sestaveny nové jízdní řady. Ačkoliv, a to je na místě poznamenat, síť linek je patrně hustší. Ale v některých směrech nevyhovuje. Samozřejmě, budeme dál upozorňovat, atakovat.

▲ Podmínky pro přestup na Silničné, jsou nevyhovující. Je v tomto směru naděje na změnu?

Obec chtěla v tomto prostoru vybudovat zastávku. Byl zpracován projekt, zajištěny prostředky, probíhalo přípravné řízení. Z kraje ale byla realizace pozastavena. Až se údajně vyřeší další návaznosti, především na IDS. V současnosti je i ze strany kraje snaha situaci na Silničné zlepšit. Mají se na tom podílet i další obce. Jedná se přitom o investici asi milión sto padesát tisíc korun. Obec samozřejmě udělá všechno pro to, aby byla uskutečněna. Nehodláme ji ale platit celou z prostředků Uhřic.

▲ Hovoří o stěhování sochy sv. Floriána...

V těchto dnech bude přemístěna k hasičské zbrojnici. Řešíme přitom odborné ošetření skulptury. Tedy zásadní úpravu tak, aby byla v naprostém pořádku. Ve spolupráci s památkáři také hodláme opravit portál, v němž sv. Florián stojí. Akce si vyžádá kolem 80 000 korun.

▲ V příštím roce k zásadním úkolům zřejmě náleží vybudovat v lokalitě Veselé a Žabák inženýrské sítě pro výstavbu domů?

V trati Veselé začaly práce. Předpoklad je, že v tomto prostoru bude sedm rodinných domů; na Žabáku potom šest stavení. Téměř všechna

místa pro jejich výstavbu, a to v obou lokalitách, byla prodána. V území Veselé, a to je nutno zaznamenat, výstavba domů ve dvou případech začala. Chceme v příštím roce dokončit práce tak, aby byly lokality připraveny. Alespoň pokud jde o inženýrské sítě.

▲ Kromě toho má na jaře začít rekonstrukce státní silnice na dolním konci. Počítá se se zahájením?

Samozřejmě. Práce začnou na jaře. Největší položku, zhruba 20 miliónů korun, uhradí kraj. Na obec zůstane zaplatit tzv. vedlejší stavby. Tedy vjezdy, chodník, parkoviště. Vše zhruba za necelé dva milióny korun. Komunikace má délku asi 700 metrů. Kromě její renovace a rozšíření se počítá s výstavbou nového mostu u Žabáku. Dále s návaznými stavbami. Znovu, a to bych rád zdůraznil, největší položku uhradí kraj, obec jen část nákladů. Podařilo se to z prostého důvodu: polovinu, tedy první část rekonstrukce, hradila obec. A dohoda zněla, že kraj zaplatí další část. A to i přesto, že se jedná o vedlejší cestu, tzv. okresní silnici přes Uhřice. Nikoliv hlavní trasu.

▲ Takže pokud jde o cesty a chodníky, jsou Uhřice takřkajíc za vodou. V současnosti se dává dohromady hlavní tah, tedy od začátku vesnice, od tabule na Nové silnici, až po tu u Zadních borek. Kromě toho byly za tvého starostování postaveny další úseky komunikací a chodníků; např. tzv. Druhá strana, Lednice s částí obce od zrcadla, první část hlavního tahu, včetně mostu. Investované prostředky přitom dosáhly nejméně 35 miliónů korun. Co ještě v tomto směru zbývá udělat?

Jeví se nezbytné dát do pořádku cestu a chodník v Mršticích; myslím tím trasu od domu Josefa Klečky po nový most u spodní autobusové zastávky. Dále komunikaci Pod hájenkou. A to i kvůli bytové výstavbě na Žabáku. Dále pak udělat generálku silnice a chodníku

v Chaloupkách.

▲ Do roku 2010 mají všechny splašky z obce jít přes čistírnu odpadních vod. V Uhřicích ale část vesnice, tedy většina domů v Chaloupkách, není napojeno na kanalizaci. Jak se to bude řešit?

Výstavbou. A to značně komplikovanou. Kanalizace, a musíme ji udělat, neboť tak to ukládá zákon, jen v této části přijde na zhruba 10 miliónů korun. Měla by být hotova do roku 2010.

▲ V předchozích rozhvorech byla též řeč o ploše pro ukládání a recyklaci stavební sutí. Má se budovat v Janově dvoře. Jaká je situace?

Byl zpracován projekt, proběhlo stavební řízení. Zřízení skládky a zařizení na úpravu sutí, si vyžádá částku kolem devíti miliónů korun. Počítáme s její úhradou z evropských fondů.

▲ V tomto území, tedy v Janově dvoře, došlo u Spáleného mlýna po bitvě u Slavkova v prosinci 1805, k významné schůzce Napolena s rakouským císařem Františkem. Bylo při ní dohodnuto příměří. Pro Uhřice, v jejímž katastru se lokalita nachází, to bylo významné; obec tak vstoupila na evropskou scénu. Hodně se pro zlepšení situace udělalo, přesto jsou úvahy památník přestěhovat na jiné místo. Kde?

Samozřejmě zůstane v Janově dvoře. Chceme ho ale přemístit do prostoru bývalých uhelných skladů. Tedy blíže ke Spálenému potoku. V tomto směru spolupracujeme s Čs. napoleonskou společností v Brně. Do tohoto prostoru by se přemístila též mramorová deska z roku 1900; její osazení v průčelí dvora je totiž, vzhledem k vlhnutí zdí, problematické. Kromě toho by v území byl obelisk a park. Počítá se též s parkovištěm.

Otázky kladl: OLDŘICH BÍLOVSKÝ

Před 40 lety byla v Dolách obnovena cihelna

Před čtyřiceti lety byla v Uhřicích obnovena cihelna. Byla to významná událost. Popsal ji Oldřich Bílovský st. (1914-1982). Záznam se dochoval v jeho pozůstalosti; část z něho byla popsána též v kronice Uhřic.

Hodnota cihlářské hlíny v obci byla ověřena staletími. Za pánů z Kounic, kteří v 16. století vlastnili i část Uhřic, se do vesnice s vědomím majoritní majitelky přistěhovali toufaři. Zvaní též novokřtěnci nebo habáni. Pocházeli ze Švýcarska, odkud byli v roce 1525 vypuzeni, neboť neuznávali křest. Přes Německo se dostali do Mikulova a Hustopečí; v roce 1550 se usadili v Uhřicích. Objevíli výborné vlastnosti hlíny a využili ji pro výrobu keramiky. Byli dovednými džbánkari, jejich technologie produkce přetrvala staletí; v keramice se jí stále užívá. Na podzim 1622 byli ale z Uhřic i dalších míst jako nekatolíci vykázáni. Přestěhovali se na západní Slovensko; na tradici navázali džbánkari v Modre, na Moravě pak v Tupesích na Uherskohradišsku. Jejich keramika ale v Uhřicích zanikla. Zůstala jen hlína neobyčejných vlastností a název polní trati Toufarky, odkud ji patrně brali a kde hospodařili.

Kvality hlíny si byl vědom Antonín Podloucký; v roce 1920 požádal obecní zastupitelstvo o povolení výroby cihel pod kopcem zvaným Taras. Žádosti bylo vyhověno.

V ČÁSTI UHŘIC ZVANÉ V dolách, začala od 20. let 20. století pracovat cihelna. Provozoval ji místní občan Antonín Podloucký. Zpočátku produkovala pouze nepálené cihly, tzv. kotovice. Až později byla zhruba na úrovni rozcestí silnic od koupaliště k Chaloupkám a ke Kamenskému, kde stojí nový dům, postavena primitivní pec. Pod břehem, z něhož se bral materiál, pak stály šopy na sušení a na place se ručně, pomocí formy, zhotovovaly cihly.

sel hodně počítat, aby neskončil v konkurzu. Největší položkou bylo uhlí a jeho doprava. Přestože pec byla primitivní, pojmla až 40 000 kusů. Během sezóny se vyrobilo více než 400 000 cihel. Za první republiky se přitom stavělo málo. Nabídka proto vysoce převyšovala poptávku. Proto zakázka v roce 1926 na cihly pro stavbu měšťanky v Dambořicích, představovala pro Podlouckého a osazenstvo záchranu, ale též velkou příležitost. Zdíci materiál z Uhřic se osvědčil.

V roce 1950 vyšlo nařízení cihelnu v Uhřicích zrušit. Koupil ji jistý Fiala z Dambořic za 1 500 korun. Počítal s jejím rozebráním. V roce 1956 ale nebyvale vzrostla poptávka po zdících materiálech. Mnozí občané začali totiž opravovat domy, jejich požadavky nebyly uspokojeny; cihelna ve Žďánicích navíc neměla být renovována. Na jaře 1957 proto rozhodl MNV v Uhřicích výrobu cihel obnovit.

Začala jednání o tom, aby bylo zakoupeno vybavení, k zpusltému objektu se zavedla elektrína; byla zahájena výstavba strojovny. Práce se ale opožďovaly, trvaly neúměrně dlouho. Na doporučení Okresního národního výboru (ONV) v Kyjově byla na sklonku 50. let 20. století stavba zastavena.

Další obnova provozu začala na podzim 1967. Rozhodnutí padlo poté, kdy ztroskotal další pokus

renovovat výrobu zdícího materiálu ve Žďánicích. Uhřický občan Antonín Malík v radě MNV prosadil, aby se cihelna znovu postavila. Obnovovací práce byly zahájeny 2. července 1968 úpravou vozovky. Byl zakoupen lis, začal se urovnávat povrch pro stavbu šop. Už 2. září toho roku byly dokončeny čtyři přístřešky pro sušení a skladování materiálu. Se stavbou pece se začalo 11. října; za dvacet dnů, tedy 31. října, byla dokončena. V pátek 8. listopadu se do ní začal navážet materiál. Zapálena byla v pondělí 2. prosince; hořela do soboty 14. prosince 1968.

Od úterý 17. posledního měsíce toho roku se začaly vyvážet vypálené cihly. Výstavba, prezentovaná jako oprava, přišla na necelých 60 000 korun. Během příštího roku se prodalo 190 000 cihel; utřilo se za ně 168 181 Kčs. Do provozu byli přijati další zaměstnanci.

OLDŘICH BÍLOVSKÝ st.

O autorovi: Oldřich Bílovský st. (1914-1982) žil celý život v Uhřicích; pracoval jako dělník v Brně. Aktivně se zapojoval do dění v obci; vykonával funkce především v tehdejší tělovýchovné jednotě. V 60. a na začátku 70. let 20. století vedl též kroniku. Kromě toho přispíval do různých periodik, hlavně do sborníku Od Hradské cesty. Poté, kdy vážně onemocněl (1980), se s manželkou odstěhoval do Hodonína, kde v dubnu 1982 zemřel.

Zábrany v lese nad Lednicí zadrží vodu a bláto

V lese nad Lednicí byly obnoveny zábrany proti velké vodě a blátu. Na sklonku 60. let 20. století byly tyto bariéry vyhloubeny; po určitém období je lesníci obnovovali, tedy většinou prohloubili. Pak se od oprav uměle vybudovaných překážek ustoupilo; voda i bláto vytvářely v úvozových cestách, např. při průtržích mračen, potok. Valil se nekontrolovaně dolů do vesnice;

zaplavována byla především nedávno renovovaná komunikace. Letos v říjnu byly pracovníky obce (VPP) zábrany opět dány do původního stavu. Tzn. prohloubeny tak, aby mohly zachytit velkou vodu a bláto. To se zatím po nově postavené komunikaci splavovalo celou Lednicí až na křižovatku ulic u Kamenského. Na základě zkušeností, by se po renovaci zábran mělo zadržet v lese.

Kromě toho pracovníci pro VPP vyčistili Borky pod Romenovem. Sekli trávu a starali se o úklid veřejných prostranství, obecních pozemků a vůbec vesnice. Zvláštní pozornost např. věnovali areálu kolem kostela sv. Jana Křtitele; středem zájmu bylo i okolí a sportoviště v Lednici. Před každou veřejnou akcí kromě úklidu, připravovali též stoly, židle, pokosili

trávu kolem hřiště. Mimořádnou pozornost věnovali např. tomu, aby při slavnostním otevření aquaparku, bylo v jeho areálu všechno v pořádku. Čistili též potok, např. u Strmiskového, uklízeli koupaliště. Zhotovili zábradlí u školy, opravili výtluky na silnici v Chaloupkách. Kromě toho se zabývali renovací laviček pro koupaliště i chodníku od Shejbalového k areálu ZD. (tes)

Obec se od osvození v roce 1945 podstatně změnila

Obec se od osvobození v roce 1945 změnila. Zpravodaj Uhřic (ZU) hodlá v tomto a v dalších číslech věnovat pozornost událostem od roku 1945. Na postupné přeměně vesnice se podíleli lidé. Především pak představitelé Uhřic. V každém případě v historii sídla zanechali stopu; zřetelnou nebo méně patrnou.

V den, kdy vstoupili do Uhřic sovětsíí vojáci, začaly v obci působit a byly ustaveny politické strany - komunistická, lidová a národně-socialistická. Už 30. dubna 1945 vznikl revoluční národní výbor (RNV).

* První starosti

RNV v Uhřicích čítal deset členů. Předsedou se stal řídící učitel **Čeněk Racek** (1891 - asi 1961). "Scházel se denně a zajišťoval chod obce. Staral se o zásobování obyvatel a obdělání půdy v Janově dvoře. V něm bylo též uskladněno 60 centů brambor. Na jejích přebrání byla vyhlášena pracovní povinnost mládeže mužského pohlaví od 14 do 20 let," uvedla kronika.

První máj v tom roce připadl na úterý. Oslava se konala u bývalé

hájovny, na prostranství nazývané Špica. "Uskutečnila se za přítomnosti sovětských vojáků; na slavnosti přišli téměř všichni občané," popsala událost opět kronika obce.

* Revoluční výbor vydržel týden

Už 6. května 1945 se v Uhřicích změnil RNV. K obměně došlo na podnět občanů, neboť většinou

nesouhlasili s tím, že předsedou není dělník. Nový, už pouze Místní národní výbor (MNV) v Uhřicích, čítal 15 členů; devět za dělníky a šest za zemědělce. Předsedou se stal člen Komunistické strany Českosloven-

ska (KSČ) a dělník **Tomáš Žilka** (1890-1968). Za prvořadý a nejdůležitější úkol MNV vytkl odstranit pozůstatky války. "V Uhřicích to především znamenalo likvidovat barikády a posbírat válečný materiál. Na polích i ve vesnici se válela spousta nevybuchlé munice a zbraní. Bylo třeba je soustředit, případně zneškodnit," upřesnil kronikář.

Ve středu 9. května se v den ukončení války a osvobození Československa, konala oslava na výletišti v Lednici. Účast byla velká. Na vstupném bylo vybráno 12 308 korun. Z nich se mezi muzikanty rozdělilo 1 300 Kč; zbývající peníze byly věnovány válkou postiženým občanům.

Zasedání MNV v sobotu 9. června 1945 uskutečnilo další změnu v jeho složení; každá ze tří stran, komunisté, lidovci a národní socialisté, v něm měli pět členů. Předsedou zůstal Tomáš Žilka. V tomto období se nejméně 35 rodin vystěhovalo do pohraničí. Z Uhřic občané osídlili nejvíce okolí Mikulova (Popice a Dolní Dunajovice) ale též Jesenicko na severní Moravě, enklávy v okolí Brna (Dvorská a Želešice) a Karlovarsko. Mnozí si takřkajíc polepšili; během krátkého období vydělali, především na Mikulovsku, kde získali plodné vinice, slušné peníze. Většina se v nových domovech usadila natrvalo.

Od 29. října do 4. listopadu 1945 proběhla měnová reforma. Na osobu bylo vyměněno 500 korun nových platidel. Ostatní peníze byly

uloženy na tzv. vázaný vklad. Menší počet lidí neměl ani tolik, aby mohl směnit povolené množství. Část obyvatel obce, kšeftmani se slivovici a potravinami, vydělala během války tolik peněz, že je pálili; styděli se všechny bankovky přiznat.

* Volby byly až za rok

Život se postupně začal vracet do normálních kolejí. V květnu 1946 proběhly volby do Národního shromáždění (NS). V zemi zvítězila KSČ, získala 40,17 procent, národní socialisté pak 23,66 procent, lidovci 20,23 procent a sociální demokracie 15,59 procent všech hlasů. V Uhřicích získali nejvíce lidovci, 272 hlasy. Druhé komunisty, volilo 189 občanů. Pro národní socialisty se vyslovilo 104 lidí a sociálním demokratům dalo mandát 18 voličů. Místo dosavadního paritního zastoupení stran bylo složení národních výborů upraveno podle výsledků voleb 26. května 1946. Na základě toho bylo změněno složení MNV v Uhřicích: lidovci získali křeslo předsedy a sedm mandátů, komunisté měli pět členů a národní socialisté tři zástupce. V čele obce stanul Josef Adamec (1899-1983).

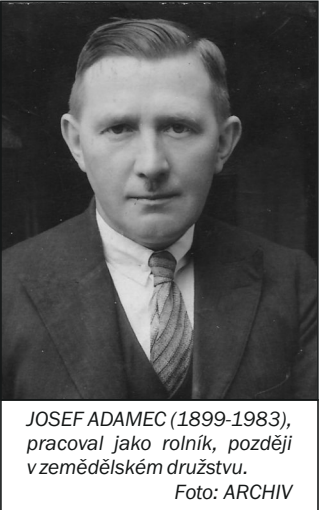
V témže roce začala ve vesnici fungovat mateřská škola s 35 dětmi. Zároveň se obec usnesla přispět na výstavbu nové měšťanky v Žarošicích. Žáci z Uhřic totiž až do konce 40. let 20. století navštěvovali vyšší typ školy v Dambořicích. Denně absolvovali strastiplné cesty přes les, v blátě a nepohodě. Protože před tím několika žádostem, aby obec byla přifařena, a děti navštěvovaly školu v bližších a schůdnějších Žarošicích, nebylo vyhověno, padlo rozhodnutí přispět na výstavbu budovy. Ta byla z větší části dokončena v roce 1952. Bylo v ní v září toho roku zahájeno vyučování; už před tím žáci navštěvovali tzv. měšťanku v této obci. V roce 1946 byla umístěna v objektu bývalé obecné školy; vedle kostela, kde je v současnosti zdravotní středisko.

* Změny po Únoru 1948

Na začátku roku 1948 to ve společnosti vřelo. Kronika obce události popsala takto: "V sobotu 28. února se konala veřejná schůze KSČ. Na ní byl ustaven akční výbor ze zástupců složek a všech vrstev obyvatelstva. Uskutečnila se též změna ve složení národního výboru.

Předsedou ale zůstal Josef Adamec."

V květnu 1948 se uskutečnily volby do Národního shromáždění. V zemi pro kandidáty Národní fronty (NF) hlasovalo 89,2 procent voličů; prázdných lístků bylo odevzdáno 10,8 procent. V Uhřicích bylo do seznamů zapsáno 530 občanů. Pro kandidáty Národní fronty (NF) bylo odevzdáno 488 hlasů; 45 voličů vhodilo do urny tzv. bílé lístky.

Začaly se rodit plány pro tzv. první pětiletku. V zanedbané obci, a Uhřice jí na sklonku 40. let 20. století rozhodně byly, se mohly jevit grandiózní. Většina též proto zůstala takřkajíc na papíře. Přesto úmysly vyjadřovaly potřeby vesnice. Plán např. stanovil za pět let vybudovat koupaliště za 600 000 Korun československých (Kčs), opravit za 80 000 korun základní a za pět miliónů Kčs postavit mateřskou školu. Dva a půl miliónu Kčs měl stát nový kulturní dům, silnice do Dambořic pak půl miliónu korun. Deset miliónů korun hodlala obec věnovat na regulaci potoka a za téměř půl miliónu Kčs zřídit tzv. brodiště pro dobytek. Na stáje pro pleménky se počítalo s více než miliónem korun, na místní rozhlas pak 150 000 Kčs. Ten také, jako jediný splněný bod programu, byl v roce 1949 zřízen.

Po roce 1948 byl vydlážděn Šibrov (povrch tvořili žulové kameny, před tím se na jaře, na podzim a v zimě smuteční průvody na hřbitov topily v blátě) a postavena část zidky u hřbitova; už na začátku 50. let 20. století se začal stavět obecní úřad. Kanceláře i další místnosti byly dokončeny v dubnu 1953.

REDAKCE ZU

Zpravodaj Uhřic 4/2008

Spoluzakladatelem divadla v obci byl Mokřý

Spoluzakladatelem divadelní scény v Uhřicích byl též Josef Mokřý (1889-1927). V pozůstalosti ho takto označil jeho syn Vladimír (1918-1985). Kromě této a dalších prací, byl též autorem věcné studie o obci z roku 1969.

Josef Mokřý pocházel z Uhřic. Byl znám jako ochotník. Uváděné divadelní hry, někdy i kabarety, kuplety a společenské večery, režíroval; staral se o garderoby, rekvizity, hrál a dílo dramaturgicky připravoval.

Bydlel v Brně, ve Vídni, byl povolán jako vojn v 1. světové válce na frontu. Do Uhřic, už s rodinou, se definitivně nastěhoval v roce 1920. V obci žil do smrti koncem srpna 1927. Ve vesnici byl též pohřben. Manželka se i s dětmi po jeho úmrtí odstěhovala do Lomnice u Tišnova.

* Tradice divadla sahala do 19. století

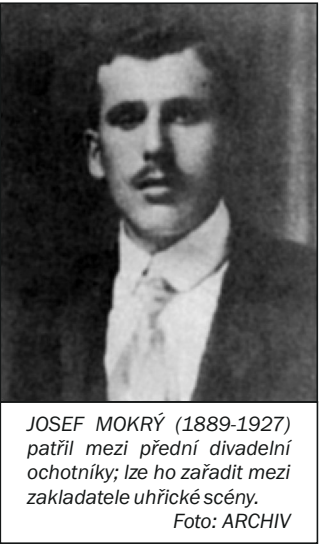
Vladimír Mokřý o svém otci psal: *Tradice divadla v Uhřicích sahala nejméně do 19. století. V obci byly dokonce dvě divadelní scény: Na dolním konci v hostinci U Kotiků (později U Fillů) a na horním U Míholů. Na prknech těchto scén se vystřídala řada ochotníků. Diváci, ale i herci, se museli přitom spokojit se skromnými podmínkami. Hrálo se v pohostinských sálech, kde se kromě toho konaly taneční zábavy i cvičení. Jeviště proto bylo provizorní. Jak se v zákulisí stěsnali herci, je záhadou. Ale dokázali to; divadlo se hrálo. Podmínky nebyly pro ně ani*

Krutá zima před 80 lety

Krutou zimu zaznamenala kronika v roce 1929. Tedy před 80 lety. Metoděj Čičatka (1874-1959) ji charakterizoval: "Nejprudší mrazy trvaly od 3. do 11. února; např. na ostatky (pondělí 11.) klesla rtuť teploměru pod minus 30 stupňů Celsia. Jelikož napadlo hodně sněhu, vážla doprava. Prohazovat cesty i tratě se ukázalo nad lidské síly, protože silný vítr okamžitě navál další sníh. Od těchto snah bylo upuštěno, neboť podél silnic byly kupy sněhu do výše stromů. Největší kalamita nastala koncem února; projevil se nedostatek uhlí. Ve školách byly prázdniny, autobusy a vlaky nejezdily. Hladem zahynulo

pro obecenstvo překážkou. A tak, když zazněl zvonek, stáčecí opona se zvedla, v sále někdo stáhl knot petrolejové lampy u stropu. Začalo divadlo. Jedinečný příběh, při němž herci měli živý kontakt s publikem, bezprostředně reagovali.

V Uhřicích se také někdy hrálo v přírodě. Amfiteátr se nacházel

v kouzelném prostředí - v Lednici. Byly to ideální podmínky. Lesní zákoutí, příroda, v málokteré obci byly podobné. Jenže, a v tom tkvěla potíž, úspěch inscenace byl závislý na počasí.

* Nadaný ochotník Mezi nejnadanější a také populár-

ní ochotníky patřil můj otec, Josef Mokřý. Značný díl lásky i vztahu k umění zdědil po matce, svého času vynikající deklamátorce. Léta 1907 až 1914, kdy po kratších studiiích v Brně, spolupracoval s uhřickou scénou, byly patrně tovaryšskými roky. Nicméně už v tomto čase se vedle hereckého umění, uplatnil i talent režiséra. Začínal se školáky, kdy spolu s učitelem Františkem Olívou (1867-?) připravil řadu pohádkových her.

Nadějnou činnost přerušila 1. světová válka. Do Uhřic se Josef Mokřý vrátil v roce 1920. Jeho zájem opět patřil divadlu. Soustředil kolem sebe nadšené ochotníky: J. Čumbu, F. Horycha, F. Prokopovou, E. Klečkovou (roz. Bílovskou), bratry Klečkovy, M. Punčochářovou, F. Ryšánkovou (roz. Bílovskou), A. Tesaříkovou a další.

Repertopár ochotnické scény byl bohatý. Dávaly se především klasické kusy. Např. Jiráskova Vojnarka, drama bratří Mrštíků Maryša, zdramatizovaný Kříž u potoka Karoliny Světlé, Zeyerova pohádka Radúz a Mahulena, Tylova Palíčova dcera a další. Byly samozřejmě uvedeny některé tzv. lidovky. Např. Poláčkova hra Revírník Anton čili trestanci na Špilberku. Vedle toho četné kabarety a společenské večery.

V módě v tom čase, kdy otec působil na uhřické scéně, byly šansony a kuplety. Podle otcova přítele a spoluherce Tomáše Klečky, měl na tom podíl především on. Byl dobrý herec, zpěvák

i hudebník, takže měl předpoklady. V Brně opatroval hudebniny, kostýmy a další rekvizity. Texty upravoval. A především vystupoval. Sklízel vždy nadšené ovace.

Uhřická scéna sice nebyla profesionální. Přesto srdečnost a nadšení mohl lidem v této vesnici každý i velkoměstský člověk, závidět. Popularita mého otce byla sice jen lokálního významu, nic si za ni nekoupil, ale byla upřímným projevem vděčného publika.

VLADIMÍR MOKŘÝ

* K práci přidal Vladimír Mokřý otcova životopisná data.

Josef Mokřý se narodil 6. dubna 1889 v Uhřicích jako poslední ze čtyř dětí Jiřího Mokrého, narozeného v Dambořicích a Terezie, roz. Rozehnalové z Uhřic. Po ukončení základních ročníků obecné školy, odešel na studia do Brna. Absolvoval nižší třídy 1. českého státního gymnázia. V roce 1905 z ekonomických důvodů odešel. Byl zaměstnán v obchodě ve Vídni; před válkou se vrátil a pracoval v Brně jako dělník. Oženil se v roce 1914 a záhy narukoval na frontu. Ze zdravotních důvodů, kvůli vrozené srdeční vadě, byl odvelen do zázemí. Definitivně byl propuštěn v roce 1918. Pracoval pak v Brně, přechodně bydlel ve Vážanech u Slavkova. V roce 1920 se i s rodinou natrvalo usadil v Uhřicích. Nebyl ale zdrav, v 38 letech podlehl v Brně 30. srpna 1927 srdeční chorobě.

Další ročník hry Plamen odstartován v Uhřicích

V Lednici v Uhřicích byl v sobotu 4. října odstartován další ročník hry Plamen na Hodonínsku. Na fotbalové hřiště, obklopené krásnou přírodou se sjelo 51 družstev. Do soutěže se přitom přihlásilo 19 kolektivů mladších žáků, 21 družstev starších žáků a 6 skupin dorostenců. Dále pak tři družstva dorostenek, dvě smíšená a osm jednotlivců. Celkem tedy 500 hasičů. Loňský rekord byl tudíž překonán.

DALŠÍ ROČNÍK HRY PLAMEN byl zahájen v uhřické Lednici. Účastníky přivítalo krásné prostředí, ale podmračený den. Přesto si při závodech vedli zdatně. Foto: VÁCLAV TESAŘÍK

Soutěž zahájila vedoucí odborné rady mládeže Mgr. Jana Trojancová a starosta Uhřic Zdeněk Knesl. Nevídné počasí se nakonec ustálilo natolik, že už tak promáčený terén kolem Uhřic neproléval další déšť. Mezi mladšími žáky si prvenství zásluhou vynikající střelby a nejlepšího času na trati, odvezli hasiči z favorizovaných Kozojídek. S odstupem pak byli druzí ze Svatobořic a třetí z Vnorov. Mladší žáci z Uhřic (T. Večeřa, V. Večeřa, J. Buršík, M.

Gajárková a J. Gajárková) doběhli devátí. Domáci ale obhájili prvenství v kategorii starších žáků. Družstvo bylo ve složení: O. Procházka, D. Luskač, M. Fasora, L. Hořava, a L. Šmerda. Pro naše mladé hasiče to bylo v uplynulých čtyřech letech, čtvrté umístění na stupni vítězů. V kategorii dorostenců byly odstupy v umístění velmi těsné. Zásluhou střelby se na prvním místě usadili chlapci ze Šardic, za nimi potom domácí

Uhřice - M. Tesařík, T. Hořava, P. Tihelka, P. Tihlařík a F. Hroudný. Z dorostenek doběhly s patnácti-minutovým náskokem před soupeřkami, děvčata z Mistřína.

Na přípravě soutěže se kromě mladých hasičů podíleli: velitel soutěže Lukáš Tesařík, Bohuslav Bělohoubek st., Bohuslav Bělohoubek ml., Václav Tesařík, Luboš Knesl, Miroslav Strmiska, Petr Valihrach a Jiří Šaněk. REDAKCE

NA ZAHÁJENÍ ZÁVODŮ i na jejich závěr proběhl slavnostní nástup. Na 500 účastníků soutěže a také její velitel Lukáš Tesařík si vyslechli výsledky. Foto: VÁCLAV TESAŘÍK

Přírodní park Ždánický les je rájem houbařů

Přírodní park Ždánický les (PP ŽL) je rájem houbařů. Tvoří ho civilizací skoro nedotčené, v naprosté většině listnaté stromy. Kromě různých druhů hřibů, lze nalézt klouzky, kozáky, křemenáče, lišky nebo holubinky. Některé druhy ale ubývají; v minulosti běžné, nelze vůbec nalézt nebo rostou jen výjimečně. Také z toho důvodu bylo v PP ŽL 46 druhů vyhlášeno za chráněné. Nejvíce, 27 sort, přitom patří do skupiny kriticky ohrožených. Je to např. hřib Fechtnerův

(Boletus fechtneri Velen), hřib královský (Boletus regius Krombh), hřib moravský (Boletus moravicus Vacek), dále pak lanýž letní (Tuber aestivum Vitt). Kromě nich pak mochomůrka císařka (Amanita caesarea Pers) a mochomůrka Vittadiniho (Amanita vittadii Vitt).

Nejnovějšími výzkumy bylo přitom zjištěno, že odumírání dřevin, někdy i celých lesních komplexů, předchází tzv. mizení hub. Chránit dřeviny, znamená věnovat pozornost tzv.

geofondu. I když by u hub mělo jít o částečnou ochranu (plodnice), doporučuje se je jejich úplné hájení, neboť podhoubí nelze poznat.

Tyto informace jsou účelné především pro houbaře. Letošní sezóna pro ně kvůli vláhovému deficitu v rozhodujících obdobích, nebyla příliš úspěšná. Přesto, a letos tím spíše, podmínkou pro zachování všeho živého, včetně hub, je zastavit znehodnocování životního prostředí. To se týká i různých, samozřejmě

nepovolených, takže černých, skládek. Část Ždánického lesa byla na Hodonínsku před deseti lety (1998) vyhlášena Přírodním parkem. Zaujímá rozlohu 65 čtverečních kilometrů. Patří do karpatské horské struktury; na severozápad od něj se už rozprostírají geologické celky náležející do Českého masívu. Je to plochá vrchovina; na západě přechází v Hustopečskou pahorkatinu. Prochází jím, většinou po hřebeni masívu, pomyslné rozhraní mezi Slováckem a Hanou. (zu)

PO ZAHÁJENÍ VÝSTAVKY výrobků z dýny před školou, se uskutečnil lampiónový průvod částí obce. Foto: LUKÁŠ TESAŘÍK

Ke kostelu nad vsí se vyjádřil i prof. Hosák

Jeden z nejuznávanějších historiků Moravy a Slezska, profesor Dr. Ladislav Hosák, DrSc. (1898-1972) v létě 1969 navštívil Uhřice. Tedy, kostel sv. Jana Křtitele nad vesnicí. Po prostudování příslušných materiálů, se vyjádřil k některým, do toho času sporným záležitostem. Jeho stať k této problematice vyšla ve sborníku Od Hradské cesty, ročník 1968-1969.

Profesor Hosák kromě jiného psal:

O své dovolené v roce 1969 jsem projel velké vzdálenosti a viděl mnoho pamětihodností. Musím ale přiznat, že po celou dobu na mne nezapůsobilo nic tak mocným dojmem jako uhřický kostel. Viděl jsem ho několikrát zdálky, když jsem ale přišel na pahorek nad vesnicí, kde kostelík stojí, žasl jsem. Masivní věž se střilnamí je zřejmě románského původu; dosvědčuje to i typické dvojité románské okno. Kostelík sám je gotický. Je ale patrný rozdíl mezi původním kněžištěm a lodí; prvé je podle všech stavebních stránek starší.

Původní situace byla asi taková, že věž stála o samotě, kdežto původní kostel (dnešní kněžiště) byl od věže poněkud vzdálen. Situace je zcela obdobná jako u známého opevněného kostela v Kurdějově, jen s tím rozdílem, že v Uhřicích byla mezi věž a presbytář postavena někdy v druhé polovině 14. století, loď.

Ve vlastivědné literatuře se založení kostelíka kladlo do souvislosti s příchodem slovanských věrozvěstů. Byl jsem ale překvapen, když mi babička, která se se mnou dala do řeči, vysvětlila: Kostel je prý ještě starší. Zřejmě byl založen irskými misionáři. Setkání mi připomnělo

jiný zážitek. Z kostela v Hustopečích. V roce 1949 jsem s děkanem P. Jaroslavem Válkou prohlížel vnitřek krásného pozdně gotického kostela, který už neexistuje. Chrám se tehdy opravoval a zedník, když slyšel o čem mluvíme, slezl z lešení. Vyprávěl o počátcích hustopečského kostela. Jeho vyprávění se vzácně shodovalo s mými názory. Odpověděl, že právě dostal knihu, v níž to vše přečetl. Tak jsem se dozvěděl, že vyšla moje práce o Hustopečsku.

Ale vraťme se k uhřickému kostelu:

PROF. HOŠÁK kostel nad Uhřicemi zkoumal pouze takřkajíc vizuálně. Tedy nekopal. Přesto se v některých závěrech s archeology shodl. Připustil např., že na místě současného chrámu, stála jiná, podstatně menší církevní stavba. Tuto možnost památkáři při záchranném průzkumu ověřili; uvedli například pravděpodobné rozměry (viz. příloha ZU). Foto: LUKÁŠ TESAŘÍK

Zřejmě, alespoň současná stavba, nevznikla za Velké Moravy; tím méně se jeví pravdivé vyprávění o irské misii. Chrám mohl na návrsí stát už za časů Cyrila a Metoděje, to jsem ochoten připustit; byla to ale v každém případě jiná stavba. Když, tak patrně mnohem menší, snad dřevěná s kamennými základy. To jsou ale domněnky, do nichž bych se

nerad pouštěl. Kostel, a tomu odpovídá stavba i dokumenty, vznikl při rozpadu starých velkofarností a vytváření nových. Zřejmě na začátku 13. století.

Je známo, že listina z roku 1220 krále Přemysla I. Otakara, sígnovaná v Hodoníně, se týkala Uherčic na Hustopečsku a zaniklé vesnice Schořice u Velkých Němčic. Tedy nikoliv Uhřic a Žarošic, jak se původně historikové domnívali. V důsledku toho Jakub Vrbas ve

kostelní věž za zbytek staré tvrze v obci. Je nutno v té souvislosti vyjevit: Tvrz v Uhřicích vznikla daleko později. Nestála na kopci u kostela, nýbrž ve vsi u panského dvora; ten byl na sklonku 19. století zrušen. Zprávy o uhřické tvrzi se datují až ze 16. století.

Petr Pražma z Bílkova prodal uhřickou tvrz, dvůr a vesnici i pustou Lhotu za 14 000 zlatých Janu Kryštofu Jägrovi z Poisbrunu. Tato rodina byla na rozdíl od předchozích držitelů, katolická. Až z jejich doby jsou doloženi v Uhřicích faráři. Tak např. roku 1610 se jmenuje katolický kněz Jan Zeboranský; po církevní stránce spravoval oba statky Jägrů. Nazýval se proto farář otnický a uhřický. Roku 1617 byl na faře v Uhřicích katolický kněz Pavel. Fara po krátkém trvání zanikla. Příčinou byl nedostatek katolických kněží po bitvě na Bílé hoře.

Petr Pražma z Bílkova prodal uhřickou tvrz, dvůr a vesnici i pustou Lhotu za 14 000 zlatých Janu Kryštofu Jägrovi z Poisbrunu. Tato rodina byla na rozdíl od předchozích držitelů, katolická. Až z jejich doby jsou doloženi v Uhřicích faráři. Tak např. roku 1610 se jmenuje katolický kněz Jan Zeboranský; po církevní stránce spravoval oba statky Jägrů. Nazýval se proto farář otnický a uhřický. Roku 1617 byl na faře v Uhřicích katolický kněz Pavel. Fara po krátkém trvání zanikla. Příčinou byl nedostatek katolických kněží po bitvě na Bílé hoře.

Petr Pražma z Bílkova prodal uhřickou tvrz, dvůr a vesnici i pustou Lhotu za 14 000 zlatých Janu Kryštofu Jägrovi z Poisbrunu. Tato rodina byla na rozdíl od předchozích držitelů, katolická. Až z jejich doby jsou doloženi v Uhřicích faráři. Tak např. roku 1610 se jmenuje katolický kněz Jan Zeboranský; po církevní stránce spravoval oba statky Jägrů. Nazýval se proto farář otnický a uhřický. Roku 1617 byl na faře v Uhřicích katolický kněz Pavel. Fara po krátkém trvání zanikla. Příčinou byl nedostatek katolických kněží po bitvě na Bílé hoře.

LADISLAV HOŠÁK

Vrbas ale šel ve svých kombinacích ještě dále: Pokládal uhřickou

Dožínky a zarážení hory byly v minulosti slavné

Od nepaměti se v obci slavila dožatá. Martin Jandl (1826-1897) např. poznamenal, že o žních ve dvoře hrála cimbálová muzika. Jak uvedl, bylo spíše pravidlem než výjimkou, že ženci při práci zpívali. Doprovázela je přitom hudba, protože muzikanti přišli za nimi až na pole. Píseň z dožaté z Uhřic zaznamenal též ve sbírce Národní písně moravské František Bartoš (1837-1906). Podle rytmu a melodie se zpívala za doprovodu cimbálo-

vé muziky (v taktu se např. střídají dvě osminové a jedna půlová nota atd.). Měla tato slova: Žnite, žnite, sedláčkoví ženci, peče se vám zajíc na roženci...

Dožínky se přitom slavily okázale. Slavnost na počest úrody se udržela zhruba do konce 80. let 20. století; pokud v obci bylo zemědělské družstvo (JZD) nebo jeho farma.

Za významný akt Martin Jandl označil tzv. zarážení hory. "Cesta do vinohradů byla zatarasena tyčemi. Střelbou bylo oznámeno, že horu hlídají hotaři," napsal.

Porušení zákazu vstupu bylo ještě v 19. století postihováno. "Když bylo třeba, šel viník do šatlavy nebo se mu nasázelo dvacet ran na dubové lavici," upřesnil v Pamětní knize Jandl.

Na podzim děti navštívily divadla Radost a Národní v Brně. Uskuteč-

